

продовольства, а також поетапну ліквідацію системи квотування. По-третє, безумовно, небезпека для національного продовольчого ринку представляє зростання імпортової залежності на тлі зниження рівня самозабезпеченості країни власними продуктами харчування. Так, на нашу думку, якщо частка імпортного продовольства в споживанні міського населення перевищить 30-40%, то загроза втрати продовольчої безпеки стане цілком реальним фактом. Така трансформація в співвідношенні самозабезпеченості та імпорту на продовольчому ринку країни нами оцінюється як цілком ймовірна за умови, якщо в найближчі 10-15 років не відбудеться істотне зрушення в конкурентоспроможності вітчизняних сільськогосподарських та продовольчих товарів, можливий лише на основі впровадження перспективних технологій в АПК.

Іванишин Володимир
д-р екон. наук, професор, ректор
Дудзяк Оксана
асистент

кафедри менеджменту, публічного управління і адміністрування
Подільський державний аграрно-технічний університет
Кам'янець- Подільський, Україна

АГРАРНА ОСВІТА, ЯК ОСНОВНИЙ З КЛЮЧОВИХ ЕЛЕМЕНТІВ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Для кращого розуміння перспектив розвитку державної політики інтеграції вищої аграрної освіти України до європейського освітнього простору надзвичайно важливо дослідити сучасний стан освітніх послуг у сфері вищої аграрної освіти в Україні. Враховуючи входження освітньої галузі України до світового, зокрема європейського, освітнього простору, різко загострилася проблема реформування системи вітчизняної освіти. Сучасна система вітчизняної аграрної освіти зберігає багато ознак застарілої моделі освіти і не відповідає реаліям сьогодення. Реформування сільськогосподарської освіти, науки як і промисловості повинно відбуватися одночасно з реформуванням аграрного виробництва. Тривалий час підготовка кадрів для агропромислового комплексу в Україні була відокремлена від загальної системи освіти і перебувала в компетенції міністерства аграрної політики і продовольства України, що визначало шляхи розвитку аграрної освіти і було основним її замовником, від якого повністю залежали фінансування і робота галузі. В лютому 2015 року уряд передав аграрні ЗВО у сферу управління Міністерства освіти і науки України. Таким чином, сьогодні аграрна освіта більш тісно інтегрується із загальною системою освіти країни. Незважаючи на те, що вища школа України сьогодні також зазнає активних змін, перебуває на перехідному етапі, що зумовлено набранням чинності Закону України «Про вищу освіту» (2014 р.), триває реорганізація роботи аграрних закладів вищої освіти. Йдеться про поглиблену автономію, самостійність, самоврядність, пошук нових сфер застосування свого потенціалу. Крім того, ЗВО отримали право частково розпоряджатися власними коштами [1].

Нині проблема відновлення популярності аграрної освіти серед сільської молоді набуває негативних наслідків, попри те, що сільськогосподарські підприємства потребують високо кваліфікованих спеціалістів, сільська молодь не надає перевагу аграрним навчальним закладам України. Склалася тенденція до того, що потенційний студент (абітурієнт) хоче продовжити навчання в навчальних закладах, після яких випускник шукає застосування своїх здібностей в урбанізованих містах чи навіть за кордоном, де часто при незнанні мови і неможливості нострифікувати дипломи, студенти виконують роботу, яка не відповідає їх напрямку підготовки за спеціальністю, що не вимагає творчості і кваліфікації [3].

Для вирішення проблеми популярності аграрної освіти України потрібно перш за все зосередити увагу співпраці зі сільськими школами і активізувати профорієнтаційну роботу на селі. Потрібно чітко усвідомити, що без освіченої молоді розвиток сільських територій неможливий, адже саме молоді креативні люди приносять в життя сільської громади, сільськогосподарських підприємств нові ідеї, технології, бажання колективу рухатися вперед. Важливим фактором є поширення інформації, що нині сільськогосподарські підприємства в більшості готові до прийому в свої колективи молодих спеціалістів, про те необхідно більше приділяти уваги до розвитку сільської соціально-економічної інфраструктури. В тих регіонах де підприємництво на селі розвивається інтенсивно проблеми інфраструктури, побуту та культури значно менші, але в тих регіонах де існують проблеми, села вимирають і це є великою проблемою [3].

При нагоді слід зазначити, що в тих сільських населених пунктах де підтримують молодого сільського лідера, молодого спеціаліста, де забезпечують заохочення і мотивацію повернення сільської молоді в село, можна спостерігати позитивну динаміку народжуваності, зниження безробіття, алкоголізму та кримінальних справ. Тому відновлення і розвиток сільських територій безпосередньо залежить від аграрної освіти, після отримання якої сільська молодь знаходить своє достойне місце в житті сільської громади.

Список використаних джерел

1. Кобець А.С., Пугач А.М. Сучасний стан освітніх послуг у сфері вищої аграрної освіти в Україні. *Аспекти публічного управління*. № 6-7 (32-33) червень-липень 2016
2. Дудзяк О.А. Оцінка агротуристичної привабливості регіону: основні фактори та показники. *Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія "Економіка та менеджмент"* 2010. Вип. 5/2 (40).
3. Іванишин В.В. Дудзяк О.А. Застосування в Україні досвіду розвитку сільських територій Європейських країн та США. *Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету*. 2015. Вип. 24. том. 3. С. 5–10.

